

stgelse endnu bør forlænges med idetmindste 2 Aar. Egeledes vil det have sin Betydning, om de høie Regjeringer gjensidig ville forpligte sig til ikke uden fælles Samtykke at afslutte nogen Separatkonvention med andre Stater om Myntforhold.

Kommissionen har ikke fundet tilstrækkelig Anledning til i sine Forflag at optage nogen udtryffeligg Bestemmelse, svarende til den i fremmede Myntforeninger ikke ualmindelige Forpligtelse, hvorved Myntgebetets Regjeringer forbinde sig til stedse at drage Omsorg for, at det til enhver Tid for Omsætningen fornødne Forraad af de forskjellige Myntarter kan være tilstede. Vi have nemlig holdt os overbeviste om, at saadant, ogsaa uden nogen formelig Stipulation, altid i de tre nordiske Riger vil blive iagttaget, og at al den Garanti, som behøves, vil have i selve den til Grund for en nordisk Myntforening liggende Tanke om de tre Rigers gjensidige Interesse ved Fællesskab i Myntforhold og dette Fællesskabs Bedligholdselse ved overensstemmende og tidssvarende Forholdsregler.

Heller ikke have vi fundet det vort Hverv vedkommende at formulere noget bestemt Forflag angaaende den eventuelle Overenskomsts Stadfæstelse ved de repræsentative Forsamlinger i de tre Riger; men vi anse det for en selvfølgelig Forudsætning, at der optages det fornødne Forbehold derom i den Overenskomst, som paa Grundlag af vore her fremsatte Forflag maatte blive indgaaet mellem de høie Regjeringer.

Sluttelig skulle vi tillade os at henlede Opmærksomheden paa nogle Forhold, som vel ikke egne sig til at gjøres til Gjenstand for egentlig Stipulation i en Myntoverenskomst, men som dog staa i en saadan Forbindelse med den hele Materie, vi have omhandlet, og maa anses for saa væsentlige Hjælpemidler til en fuld Opnaaelse af det Diemed, der tilsigtes ved en saadan Overenskomst mellem de tre Riger, at vi have troet ikke at burde forbigaa at omtale samme.

Vi maa saaledes betegne det som meget onfseligt, om Portoen i alle tre Riger, forsaavidt det ikke allerede maatte være Tilfældet, kunde modereres saaledes for Postforsendelser af Mynt og Barrer mellem Hovedstederne i Rigerne, at den ikke kom til at overstige $\frac{1}{2}$ pro mille af Værdien. Der vil formentlig ingen Bevisførelse fra vor Side udfordres for den forøgede Betydning, som en billig Forsendelse af Mynt og Barrer mellem Rigerne vil faae, efter at Overensstemmelse i Myntforhold er opnaaet; og det vil vistnok ogsaa af sig selv være indlysende, at den Trang til gjensidig Udberling af Mynt- og Barreforraad in natura, som Myntoverenskomsten skulde lette, bør kunne fyldestgøres med saa liden Hindring som mulig.

Herhen hører ogsaa Tilstedeligheden for de tre Hovedbanker af under passende Begrænsning at turde henregne til Fundering for hvers Seddelemission især, hvad der bevisligt for dens Regning henligger af Mynt eller Barrer hos de to andre Hovedbanker.

Paa den anden Side ere vi da ogsaa af den Formening, at det i Omsætningens Interesse bør, under de Betingelser, som i hvert Rige nærmere fastsættes, paalægges de samme Banker, til enhver Tid, af det Riges Undersaatter, Banken hører til, paa Begjæring derom at modtage Guldbarrer af den Bestaffenhed, som kræves ved Rigets Mynt, imod at betale samme efter deres Metalværdi og mod en Godtgjørelse, som ikke tør overstige den til enhver Tid ved Rigets Myntværksted gjældende Slagkat for Guldmynt. En analog Bestemmelse har hidtil været gjældende for den danske Nationalbank og den svenske Rigsbank med Hensyn til Sølobarrer.

Endelig maa vi fremhæve det som særdeles onfseligt og som en naturlig Trang for de Forhold, der ville indtræde, efter at et fælles Myntsystem med samme Regningsenhed maatte være opnaaet i de tre Riger, at der ved alle Børser i disse Riger fastsættes en ensartet Notering for Bereskurjerne, saaledes at Prisen paa den fremmede Mynt, som er Gjenstand for Berens Paalydende, udtrykkes for den samme Kvantitet af den fremmede Regningsenhed ved alle Rigerens Børser i Kronbataleren eller dens Underafdelinger, ifølge en nærmere